

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΣΧΟΛΕΙΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

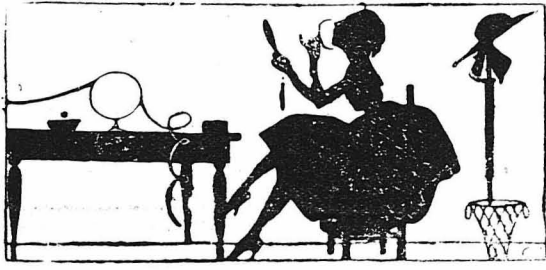
Στην Βοστώνη της Αμερικής ιδρύθηκε τελευταίως μία πρωτότυπη σχολή που αποβλέπει στο να μορφώσει την... γλώσσα των γυναικών. Στους δημοσιογράφους που έστρεψαν να της πάρουν συνέντευξη, η διευθύντρια της πρωτοτύπου αυτής σχολής ελεγε τα εξής: «Το σχολείο αυτό έχει προορισμό να περιορίση την γυναικεία πολυλογία και να μορφώσει την γυναίκα έτσι, που να μιλά με σωφροσύνη. Η γυναικεία πολυλογία εινε σχεδόν πάντοτε αιτία ανεπαρκών καταστροφών. Η γυναικεία μιλούν παραπολύ. Τα μεγαλύτερα κακά οφείλονται στην άγροια της γλώσσας των γυναικών απέναντι των συζύγων τους και γενικώς στις συζητήσεις υπόθεσις. Η στατιστικές αποδεικνύουν ότι το κατηγορημένο αυτό ελάττωμα των γυναικών εινε η κυριότερη αιτία των περισσότερων διαζυγίων. Ποσα διαζύγια και πάσες οικογενειακές καταστροφές θα είχαν αποφευχθῆ αν η παντοεργή γυναικεία ἤθεσαν να βάσουν φρένο στην πολυλογία τους. Μια ακατάλληλη απάντησις της συζύγου εινε πάντα ὁ σπινθήρ που ανάβει τις καταστροφικές οικογενειακές πυρκαϊές. Το χαρακτηριστικώτερο εινε ότι ἐνὸς το σχολείο αυτό έχει ανοίξει πρό καιρού και ἐνὸς κάνει τεραστία ρεζιλάμα, ἡ μαθητρίδες του εινε ἐλάχιστες.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Λουδοβίκος Α΄ της Βαυαρίας, ὁ περίφημος φίλος και θεομῆς ἠποστηρικτῆς τῶν ὁμοίων τεχνῶν—και τῶν ὁμοίων ἠθοποιῶν, ὅπως λένε ἡ κακῆς γλώσσας—εἶνε πολὺ γνωστὸς τοῖς Ἕλληνας ὡς πατέρας τοῦ ἀειμνήστου Ὀθωνος, τοῦ πρώτου βασιλέως μας. Ὁ καλόκαρδος αὐτὸς βασιλεὺς παρατήθηκε στὰ 1848 ἀπ' τὸ θρόνο του, χάριν τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ Μαξιμιλιανῶ. Καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ ἔζησε σὺν ἀπλόῃ ἰδιότητι στὸ Μόναχο, περνούοντας πῆδημα τὸν καιρὸ του μὲ τις καλλιτεχνικῆς ἀσχολίες του και μὲ τις ὁμοίαις καλλιτεχνικῆς—ὅπως λένε ἡ κακῆς γλώσσας. Ὡστόσο ὁ γλαντιῆς Λουδοβίκος πικρῶτα πραγματικὰ ὅταν εἶμαθε τὴν ἐκθρόνισα τοῦ γιου του, τοῦ Ὀθωνος και ὅταν πληροφορήθηκε τὴν ἀπέχθεια τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Βαυαρικῆς δυναστείας.

Αἶγον καιρὸ ὕστερ' ἀπ' τὴν πτώση τοῦ Ὀθωνος, πῆγε στὸ Μόναχο και ὁ πρίγκηψ Βάρας, ἡλικίας ἐξήντα ἐτῶν τότε. Ὁ πρίγκηψ αὐτὸς ἦτανε μόλις 75 ἐτῶν ὅταν ὁ πατέρας του παρατήθηκε ἀπ' τὸ θρόνο τῆς Σο ἠδίας, στὰ 1809, ἀφαιρούνας και ἀπ' τὸ γιό του τὸ δικαίωμα τῆς βασιλείας, χάριν τοῦ ἀδελφοῦ του Καρόλου II'. Μία μέρα ὁ Λουδοβίκος κάλεσε σὲ γεῦμα τὸ γιό του, τὸ βασιλέα Ὀθωνα, και τὸν πρίγκηπα Βάρα, μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους εὐγενεῖς. Καὶ ὅταν ὄλοι οἱ καλεσμένοι ἔκατσαν στὸ τραπέζι, ὁ Λουδοβίκος ἀφοῦ τοὺς προσεφώνησε, συνειληφῶς γελάοντας σατανικά: — Πρέπει τώρα, να ὁμολογήσετε, κύριοι, πὸς ποτὲ δὲ συγκατηρώθησαν γύρω ἀπὸ ἐνα τραπέζι, πὸς πολλοὶ περιεργοὶ τύποι. Ἐδῶ βλέπετε ἐνα βασιλέα που παρατήθηκε ἀπ' τὸ θρόνο του (ἐνοῦσθε τὸν πατέρα του), ἐνα βασιλέα που τὸν ἐξεθρόνισαν (τὸν Ὀθωνα) και ἐνα βασιλέα... που δὲν θὰ βασιλεύσει ποτὲ (ὁ πρίγκηψ Βάρας, που εἶχε χάσει τὰ βασιλικά του δικαιώματα χάριν τοῦ θεοῦ του, Καρόλου II'). Τὸ ἀστείο ἦταν ὁμολογουμένως πολὺ πένθημο. Ὡστόσο ὄλοι οἱ ὁμοτραπέζιοι γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους—ὄλοι, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Ὀθωνα, που ἀγαποῦσε πολὺ τὴν Ἑλλάδα και τοῦ εἶχε κοστίσει πολὺ ἡ ἐκθρόνισις του...

βῶ χρυση μου. Ἐτσι μ' ἀρέσεις. Καὶ τώρα καληνύχτα. ΙΩΑΝΝΑ.—Καληνύχτα! ΛΟΥΪΖΑ.—Δὲ μοῦ λές; ΙΩΑΝΝΑ.—Τί; ΛΟΥΪΖΑ.—Υἱανο πὸν κἀνὴ και αὐτὴ ἡ δασκάλα μας, δέ; ΙΩΑΝΝΑ.—Ναί, ἐτσι εἶναι οἱ ξένοι. Ὁ ἦνος τους δὲ μοιάζει μὲ τὸν δικό μας (ἀκούει). Νά σοῦ πῶ. ἔξερεις γιατί ἡ Ρόζα ροχαλίζει τόσο δυνατόν; ΛΟΥΪΖΑ.—Ὅχι. ΙΩΑΝΝΑ.—Μάθε το λοιπόν. Ροχαλίζει γιατί κομμάτι Γερμανικά. Καὶ τώρα καληνύχτα. Δὲ βαστάω πειρά. Νυστάζω... Ἄνρι Λαβεντάν

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΤΤΥ

Μοναδικὸς στὰ θεατρικὰ χρονιά θὰ παραμείνῃ ὁ ἐξευτελισμὸς τὸν ὁποῖο ἔπαθε τελευταίως στὸ Παρίσι ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους ἠθοποιούς τοῦ κινηματογράφου, ὁ δημοφιλῆς στὸ παγκόσμιο κοινὸ κοντόχονδρος, σὺν βαρβέλι κομικὸς Φάττυ. Τὸν ὁποῖον τὸ πραγματικὸ ὄνομα εἶνε Ρόσκοφ Ἄμπουελ. Μία θεατρικὴ ἐπιχείρησις τοῦ Χόλλυγουντ εἶχε τὴν ἐπιπενοσι νὰ παρουσιάσῃ τὸν Φάττυ στὸ θέατρο μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ δημοφιλῆς κομικὸς θὰ δῆμιενοις και σὶν σκηνὴ τὴν ἴδιου ἐπιτυχία που εἶχε σημειώσει και σὶν ὁθόν. Ἄντι κολοσσαίου ποσοῦ, σχεδὸν μυθικοῦ, ὁ Φάττυ υπέγραψε μὲ τὴν ἐπιχείρησις αὐτὴ ἐνα συμφωνητικὸ γὰ νὰ κἀνῃ μὴν περιόδια σὶς μεγάλες πρωτεύουσες τῆς Ἐσθῶλης και τῆς Ἀμερικῆς, ἰμπατισόμενος σὶς σημανεῖς διαφόρων μεγάλων θεάτρων και ἐπιτελὸν διάφορα νοήματα ἰδιότης του ἐπινοήσεως.

Καὶ πρὸ δύο εβδομάδων ὁ Φάττυ κάνοντας ἀγορὴ ἀπ' τὸ Παρίσι ἔκανε τὴν ἐμφάνισι του στὸ θέατρο Ἄμπιλι. Τὸ κοινὸ—ἐνωτοί—κατέκλυσε ἀσφυκτικά τὸ θέατρο γὰ νὰ ἰδῆ και νὰ ἀκούσῃ τὸν φημισμένο κομικὸ. Δὲν ἔμεινε ὄμως καθόλου ἰκανοποιημένος ἀπ' αὐτὴν. Ὁ δυστυχῆς Φάττυ ἔπειτα ἀπὸ μὴ σύντομη προσοφῆ που ἔκαμε πρὸς τοὺς θεατῆς σὲ μὴ ἀνάμικτη ἀγγλογαλλικὴ διάλεκτο ἄρχισε νὰ κἀνῃ τοῖμας, πηδῆματα και διάφορα ἄλλα σκῆτσια τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν καθόλου ἐπιτυχία. Καὶ τὸ κοινὸ ἀφοῦ εἶς μῆτιν περιεμεν μιλῶσε ἰδίῃ τίποτε ἄξιον λόγου ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ και νὰ προσηκῆ ἄγρια τὸν δυστυχημένο Φάττυ ὁ ὁποῖος μόλις και μετὰ βίας κατῶρθωσε νὰ γλιτώσῃ καταφεύγων σὶς παρασκήνια ὅπου και ἔμεινε κρημένος ἔως ὅτου ἡ αἰθουσα τοῦ θεάτρου ἀδειασε.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν... θεαμβεντικὴ αὐτὴ ἀποτυχία του ὁ Φάττυ ὀφειάσει νὰ συνεχίσι τὴν περιόδια του. Καὶ εἶσι δικαιωθῆσαν ἀκομῆ μὴ φορὰ ἐκείνοι που ὀπισθηρίζουν διῆ ἐνας ὀπισθηπότε μεγάλος κομικὸς τοῦ κινηματογράφου δὲν ἐπιτυγχάνει πάντοτε σὶν σκηνή.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ὁ μεγάλος ἀγγλὸς ποιητῆς Λόρδος Βύρων εἶχε ἐνα εἶπανο σκυλί, τὸ ὁποῖον ἠπεραγαποῦσε. Κάθε φορὰ λοιπόν που πῆγαινε νὰ κ λημπήσει, τὸ ἔπερνε μαζί του, γὰ νὰ κἀνῃ δῖθεν πὸς πνίγεται και νᾶχη τὴν ευχαρίστηση νὰ βλεπῆ τὸ ἀφοσιωμένο αὐτὸ ζῶο ν' ἀγωνίζεται γὰ νὰ τὸν σώσῃ. Τὸ σκυλί αὐτὸ πέθανε κατὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1808. Ὁ θάνατος τοῦ πιστοῦ του σκύλου συνεκίνησε πολὺ τὸν ποιητῆ. Τοῦ ἀνήγειρε ἐνα τάφο, ὅπου ὡς ἐπιτύμβιο ἐπιγραφή, χάραξε τοὺς ἐξῆς στίχους:

«Ὅταν κανένας περφηφανὸς «νιὸς ἀνθρώπου» ἐπιστρέψῃ —χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς που πῆγαινε, — [σὶτῆ μητέρα γῆ, ἡ τέχνη τοῦ γλύπτου τοῦ φτιαχῆνε ἐνα ἀγαλμα, εἰς αἰωνίαν ἀνάμνησι.

Μὰ τὸ φτωχὸ σκυλί, ὁ πιστὸς μας αὐτὸς φίλος, που μὲ τὴση γενναϊότητα μᾶς προστατεῖται και μὲ τὴση προθυμία μᾶς ὑπηρετεῖ, που ζεῖ μονάχη γὰ νὰ φανίται ἐκχῆριστος στὸν κύριό του, μόλις πεθάνῃ τὸν πετᾶμε στὰ σκουπίδια σὺν κἀτι περιττὸ και βρωμερὸ.

Ὡ! ἀνθρώπε! ἀνίσχυρο και ἐφήμερο πλάσμα, ἐξευτελισμένε ἀπ' τὴ δουλεία, συκαμερὸ μᾶζα ἐμφύχου πηλοῦ, τὸ παράδειγμα κάθε ζῶου ἐπερνε νὰ σὲ κἀνῃ νὰ νηρέπει [σαι γὰ τῆ μηδαιμόνητά σου! Ὡ! σὺ που περνεῖς ἀπὸ δῶ και βλέπεις κατὰ τὴση δυνατόν [τὸν τάφο

Πέραν χωρὶς νὰ κλάψῃς. Τὰ λιθάρια αὐτὰ τᾶσσησσι ἐδῶ — μνήμα τοῦ μόνου φίλου που βρεθῆκα σὶτῆ ζωῆ μου!